

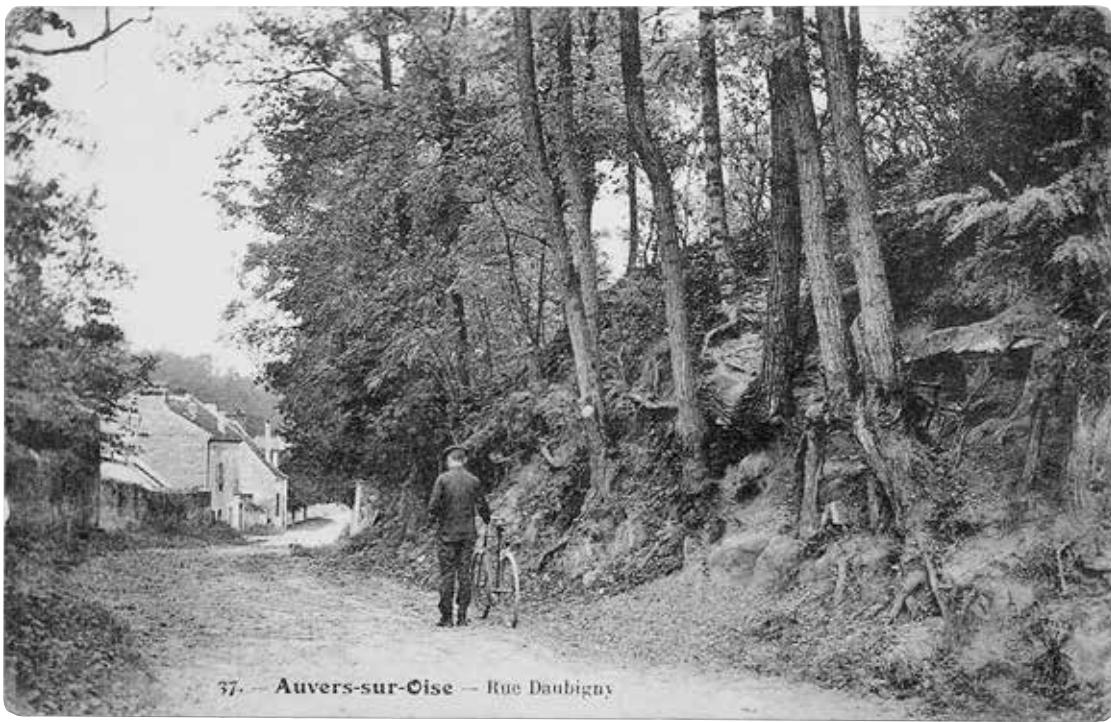

VINCENT
VAN GOGH
HUIS
ZUNDERT

VINCENTS BOOMWORTELS

ROBERT ZANDVLIET
SABINA TIMMERMANS
EMMY BERGSMA
DIANA ROIG

Rue Daubigny, Auvers-sur-Oise,
Ansichtkaart, ca 1910,
© arthénon/Laurent Bourcellier

Cover:
Rue Daubigny,
Auvers-sur-Oise,
Foto, 1907

HET TWEEDE LEVEN VAN VINCENTS BOOMWORTELS

In april 2020 herkende ik op het een ansichtkaart uit circa 1910 het laatste meesterwerk van Van Gogh, *Boomwortels*. Het gebeurde in een fractie van een seconde, maar ik keek toen al 20 jaar naar allerlei historische documenten. Niet zozeer omdat ik naar spectaculaire ontdekkingen zocht, maar vooral om de tijd waarin Van Gogh leefde zo dicht mogelijk te benaderen. En zo af en toe kwam ik iets leuks tegen.

Omdat ik dit kaartje toevallig tijdens de Franse lockdown van de coronapandemie bestudeerde, en het resultaat erg indrukwekkend bleek, ontstond er spontaan een prachtig verhaal, dat ik maar heb gelaten voor wat het was: 'Onderzoeker stuit per toeval op plek laatste schilderij Van Gogh', klonk het. En al speelt toeval in dit soort onderzoek altijd een rol, helemaal juist is het ook weer niet. Het was een verrassende uitschieter, maar het kwam niet zomaar uit de lucht vallen.

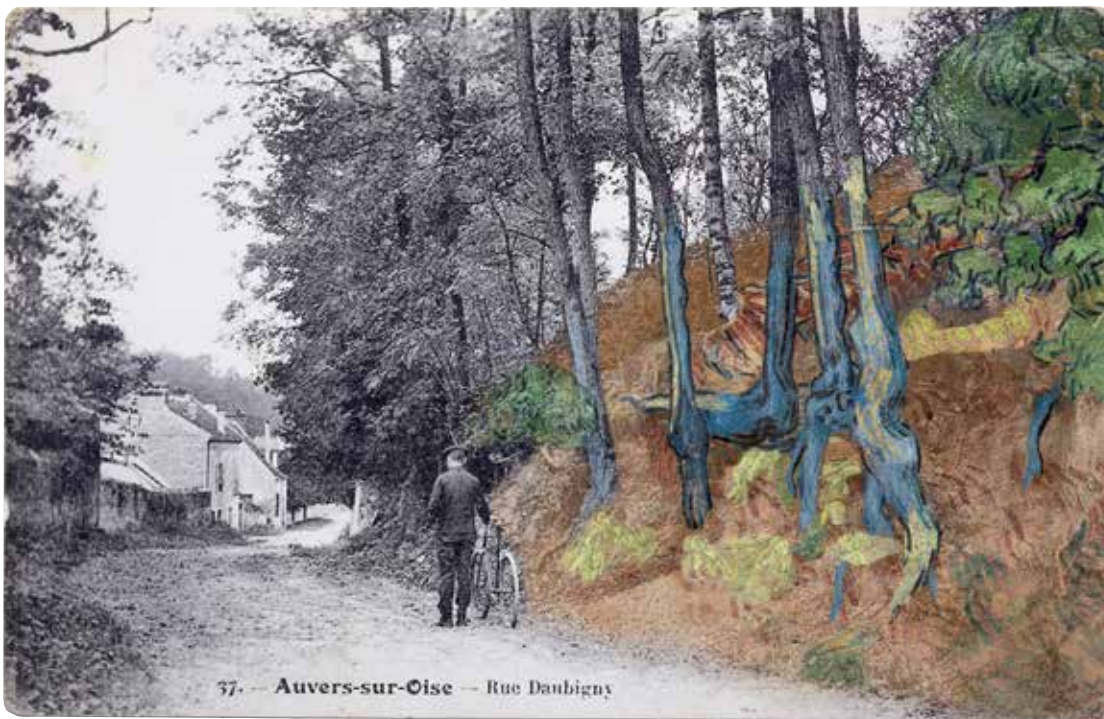
Op zich was het al een hele mooie aanvulling op de Van Gogh kennis: de ansichtkaart gaf keurig de plek en het motief aan, wat een schat aan informatie bood. Bij het uitblijven van een onweerlegbare identificatie van het voorgestelde motief waren de laatste penseelstreken van de kunstenaar onderwerp van meer vragen dan antwoorden gebleven. Ronald Pickvance had in 1990 aangegeven dat het 'antinaturalistische' doek wortels en boomstronken voorstelde, die deel uit zouden kunnen maken van de steile heuvelrand tussen het dorp en het plateau erboven. Dat juiste inzicht werd in 2012 door Bert Maes en Louis van Tilborgh bevestigd. Maar wat de boomsoort precies was, wat de schaal was, of de locatie

lukraak bepaald was of een duidelijke keuze was: er bleef te veel onduidelijk om genoeg houvast te bieden aan goed onderbouwde interpretaties.

Aan die onduidelijkheid kwam in 2020 een einde, en de ontdekking van de exacte plek, op ongeveer 100 meter afstand van de herberg waar Van Gogh verbleef, werd nog vergroot door een onverwacht en onwaarschijnlijk feit. Een groot deel van de 130 jaar eerder vereeuwigde stronken en boomwortels bleken nog in herkenbare vorm aanwezig te zijn. Dat bracht de geschiedenis heel dichtbij, letterlijk binnen handbereik.

De wortels staan op een privéterrein, grenzend aan de openbare weg. Voor de pakweg 300.000 liefhebbers die zich jaarlijks naar Auvers begeven om de laatste stappen van Van Gogh te volgen, werd het dus mogelijk om op de plek te staan waar de schilder zijn ezel voor het laatst had opgesteld, en het motief te zien dat Van Gogh op zijn laatste dag had geïnspireerd. De eerste die deze even toegankelijk als uitzonderlijke ervaring mocht beleven was Dominique Janssens, eigenaar van herberg Ravoux, aan wie ik had gevraagd om ter plekke wat foto's te maken om te bevestigen wat ik vanuit de Vogezes, waar ik verbleef, via Street View van Google had kunnen ontwaren. De boomsoort, pseudo-acacia, is in Europa een exoot, in Auvers niet onderhevig aan rottingsprocessen en trotseert de tand des tijds met groot gemak.

In samenspraak met de eigenaar van het perceel werd vervolgens besloten om de restanten te beschermen, in afwachting van het openbaar maken van de vondst

Reconstructie locatie Vincents Boomwortels,
Rue Daubigny, Auvers-sur-Oise, Ansichtkaart,
ca. 1910, © arthénon/Laurent Bourcellier

en het plaatsen van een definitief smeedijzeren hek. Er werd een tijdelijke schutting omheen gezet, en in een paar weken schreef ik een boek over de vondst.¹ Op 28 juli 2020 werd de plek onthuld, in aanwezigheid van onder anderen Willem van Gogh, Janne Heling en Emilie Gordenker, directrice van het Van Gogh Museum. Het was een enorm succes: wereldwijd werden er duizenden nieuwsitems aan gewijd. In de herfst van dat bijzondere jaar was ik uitgeput – en kon ik een paar maanden geen wortel meer zien.

Ik was niet de enige: de schutting, die hoogstens drie weken overeind zou blijven, stond er maanden later nog steeds. Een gemeentelijke verordening had de wortels het licht ontnomen. Pas tweeënehalf jaar later besloot de eigenaar van het perceel dat het welletjes was, nam hij de gevolgen voor lief, en verving hij de inmiddels rottende schutting door hekwerk. Eindelijk konden kunstminnaars, waarvan er steeds meer speciaal voor de boomwortels naar Auvers-sur-Oise waren afgereisd, de plek bewonderen.

Een prachtige definitieve bevestiging, die de vondst helemaal waterdicht maakte en de laatste protestgeluiden en twijfels de mond snoerde, kwam in 2021 uit Auvers-sur-Oise zelf, op een steenworp van de inmiddels beroemde locatie. Een buurtbewoner, liefhebber van historische foto's,

had een glasplaatje uit circa 1907 op internet gevonden, waarop het motief onmiskenbaar naar voren kwam. Het weergegeven formaat en de ontwikkeling van de wortelpartij werd zodanig nog duidelijker dan ervoor. Er is geen sprake van een close-up, zoals eerder verondersteld. Het weergegeven stuk grond is zo'n 12 meter breed, en de weergegeven diepte telt tientallen meters.

In de periode dat de wortels verborgen bleven en onderwerp waren van onbegrijpelijke juridische strijd, groeide de reputatie van het schilderij gestaag. Voorheen was het een onbegrepen, onbekend en onbemind werk: het lelijke eendje in Van Goghs laatste indrukwekkende reeks dubbele vierkanten, waarin de hoofdrollen waren weggelegd voor het *Korenveld met kraaien*, *Korenveld onder onweerslucht*, de *Tuin van Daubigny* en *Landschap bij Auvers in de regen*.

In mei 2023 opende in Amsterdam de tentoonstelling *Van Gogh in Auvers, de laatste maanden*, die vanaf september tot februari 2024 in Parijs te zien was. *Boomwortels* werd voor het eerst als een van de topstukken gepresenteerd. Ik hoorde steeds vaker de reactie dat het Van Goghs mooiste, krachtigste en meest ontroerende werk was. Het werd ook veel vaker dan voorheen afgedrukt op mokken, t-shirts en shawls.

Ook kwamen de interpretaties geleidelijk los. Het onbegrijpelijke schilderij, waar Van Tilborgh en Maes nog in 2012 over schreven dat zij het niet als een afscheidsbrief zagen – begon te spreken. Langzaam maar zeker ontvouwde het zich.

In 2020, bij het presenteren van de ontdekking, had ik zelf al drie maanden overpeinzingen achter de rug, en was ik overtuigd geraakt dat het niet alleen een afscheidsbrief was, maar nog veel meer. Ik zag er een uiting van ultieme vrijheid, een kronkelend levenspad, en de indicatie van zijn laatste bestemming in. Het onaffe aspect van het werk zag ik als symbolisch voor een onaf leven, waarin niettemin berusting was gevonden. Met name een intrigerend worteltje waarvan de contouren zorgvuldig waren afgetekend, maar waartussen het doek bloot was gelaten, zag ik als een teken van ultieme kwetsbaarheid. Zeker mag je daar nooit van zijn, maar hoe dan ook leek, en lijkt het me nog steeds, een gewild effect: Van Gogh heeft niet vergeten om zijn doek af te maken en is niet voor de voltooiing ervan opgestaan om een einde aan zijn leven te maken. Het schilderij is af, en het onaffe gedeelte maakt deel uit van zijn voltooiing. Maar in het lawaai dat de vondst veroorzaakt had, was het onmogelijk aan die vroege interpretatie gehoor te geven.

Drieënhalf jaar later introduceerde Emmanuel Coquery, conservator bij het Musée d'Orsay, tot mijn verbazing een gedurfde duiding tijdens een lezing die wij samen gaven: de laatste wortels van Van Gogh waren een verwijzing naar zijn eerste wortels, in Zundert. Volgens Coquery verbeeldt *Boomwortels* de verscheurde persoonlijkheid en de extreme gevoeligheid van de kunstenaar, als gevolg van de geboorte en dood van een eerdere Vincent van Gogh, op 30 maart 1852, precies een jaar voor de geboorte van de Vincent die schilder zou worden. Van Goghs eeuwige zoektocht en zijn dolend bestaan zouden te wijten zijn aan het feit dat hij in de ogen van zijn ouders, en bovenal van zijn moeder, het verlies van de eerste Vincent nooit heeft kunnen compenseren. Het niet kunnen bereiken van een einddoel zou de schilder hebben geïllustreerd door het allerlaatste kleine worteltje van zijn indrukwekkende werk niet af te maken. Het onaffe als symbool voor een onaf leven, als ultieme kreet van oneindige leegte en onpeilbare diepte.

Tijdens het onderzoek naar Van Goghs andere laatste werken en de soms nog onbekende locaties ervan, die ik heb onderzocht, kwam er voor mij ook meer duidelijkheid in de optische methode van de kunstenaar, die uitleg bood voor de soms moeilijk te interpreteren vormen en verhoudingen van de takken, stronken en de vorm van de

heuvelrand in *Boomwortels*. De gewoonte om zijn oog de vrije loop te laten in het opzetten van zijn schilderijen heeft hij voor dit laatste werk nadrukkelijk toegepast. Om de verschillende elementen van de compositie bij elkaar te kunnen trekken heeft hij in verschillende richtingen gekeken, meerdere perspectieven gebruikt en heeft hij zijn ezel waarschijnlijk op verschillende plekken neergezet; wat gezien het feit dat hij aan het einde van een warme zondag aan een veel belopen weg aan het werk was, niet verrassend is. Van Gogh had een mobiele werkplek.

Vanaf 2020 druppelden er tevens veel visuele interpretaties binnen. Ik was onbedoeld een autoriteit en referent geworden voor het schilderij, en niet zelden zagen bewonderaars van het werk er verborgen zelfportretten, woorden en andere verwijzingen in. Het fenomeen pareidolie, dat resulteert in het herkennen van vormen in dingen die van geheel andere aard zijn, vond in Van Goghs *Boomwortels* een vruchtbare bodem. Na 130 jaar stilte sprak het werk opeens een groeiend aantal mensen aan, die zich er persoonlijk mee verbonden voelden.

Op dit vlak verrast Van Gogh ons weer eens, want het tweede leven van zijn kunst lijkt hij te hebben voorzien. Op 29 juli 1888, precies twee jaar voor zijn sterven, schreef hij in een aangrijpende brief aan zijn broer Theo:

*'(...)hoe meer ik verstrooid, ziek, een gebroken kruijk word, hoe meer ik ook een scheppende kunstenaar word in deze grote renaissance van de kunst waarover we spreken. Deze zaken zijn zeker zo, maar deze eeuwig bestaande kunst en deze renaissance – deze groene scheut uit de wortels van de oude afgehakte stam – zijn dingen zo spiritueel dat een zekere melancholie ons blijft wanneer we beseffen dat we voor minder geld leven in plaats van kunst hadden kunnen te maken. Je zou, als je kunt, me moeten laten voelen dat kunst leeft, jij die misschien meer van kunst houdt dan ik.'*²

De brief is beladen en zijn zinnen wringen zich in moeilijk te volgen bochten. Maar er blijkt duidelijk uit dat Van Gogh overtuigd was dat hij deel uitmaakte van een wedergeboorte van de kunst zelf – wat overigens ook iets zegt over zijn bewustwording als kunstenaar van betekenis. Voor deze wedergeboorte gebruikt hij de beeldtaal die in *Boomwortels* zo nadrukkelijk naar voren komt: de groene scheut uit de wortels van de oude, afgehakte stam. Hiermee geeft Van Gogh zijn werk een testamentaire lading: de kunst is eeuwig, nooit voltooid, maar hij heeft zijn bijdrage geleverd.

Het blijkt een bijna profetische blik te zijn. 130 jaar later, toen *Boomwortels* plotseling in de schijnwerpers kwam te staan en de boodschap kon worden ontcijferd,

vonden steeds meer hedendaagse kunstenaars inspiratie in het motief, de locatie en de mogelijke betekenis – of beter gezegd, in de potentie van betekenis. De open vragen die het schilderij opwierp, ontvingen steeds inventievere antwoorden: er ontsproten nieuwe scheuten uit Van Goghs oude stammen.

Een laatste aspect van dit nieuwe, eigen leven van *Boomwortels* dat de moeite van het vermelden waard is openbaarde zich uit onverwachte hoek. Ondanks mijn zeer betrekkelijke kennis van wat voor een attributie aan de kunstenaar het verschil maakt, ontvang ik doorgaans tientallen, soms meer dan honderd aanvragen per jaar voor expertises van vermeende Van Goghs. Daartussen zijn echte vervalsingen niet zeldzaam, maar het zijn overwegend vergissingen, vaak ingegeven door de hoop op roem, glorie en geld. Maar voor 2020 had ik nog nooit een aanvraag voor een werk ontvangen dat duidelijk gebaseerd was op *Boomwortels*. Dit veranderde snel. De ongrijpbare en diverse wereld van aspirant-Van Gogh-bezitters raakte besmet met boomwortelkoorts. De ene na de andere voorbereidende neptekening, -variatie of -studie werd gefabriceerd met als doel attributie aan Van Gogh, en als ontdekker van de locatie word ik kennelijk geacht daarover beslissende uitspraken te doen.

Zoals zo vaak veel later blijkt had Vincent het in ieder geval goed gezien. Zijn kunst was bestemd om nog lang na zijn dood door te galmen, de geschiedenis met het heden te verbinden, en blijven aantonen dat er oneindig veel bijzonders in het allergewoonste huist. Een bos bloemen in een vaas, een korenveld, een sterrennacht, een grasveldje of een begroeide heuvelrand: iedereen kan ernaar kijken. Weinigen kunnen het zien.

Maar wat Van Gogh misschien niet had verwacht, is dat zijn werk vele jaren later nog steeds nieuwe generaties kunstenaars wereldwijd zou inspireren – ook in Zundert. En niet alleen als eerbetoon, maar ook als een voortzetting van het door hem ingeslagen pad. De oude stam lijkt levendiger dan ooit.

1. Het boek is online gratis te lezen via: arthenon.com
2. Deze vrij letterlijke vertaling uit het Frans leest, evenals de brontekst, niet soepel, wat kenmerkend is voor Van Goghs gemoedstoestand.

Vincent van Gogh,
Boomwortels, 1890,
Olieverf op doek,
Van Gogh Museum
(Vincent van Gogh Stichting).

'Blijf maar altijd veel wandelen & veel van de natuur houden, want dat is de ware manier om de kunst meer & meer te leren begrijpen. De schilders begrijpen de natuur & hebben ze lief, & leren ons zien.'
Vincent van Gogh, 1874

Van Gogh Roots,
46 Rue Daubigny,
Auvers-sur-Oise

TERUG NAAR DE WORTELS

AUVERS SUR OISE, APRIL 2023

Verborgen achter een groot paneel, liggen de wortels van Van Gogh. Bijna volledig aan het zicht onttrokken voor inwoners en toeristen. Het 'informatiepaneel' werd tijdens een langdurige strijd over eigenaarschap van de site daar pontificaal neergezet door de burgemeester van Auvers-sur-Oise. Erachter bevindt zich op de erfscheiding een traliehek ter bescherming, daar al langer geleden door de eigenaar van de grond (en daarmee de wortels) aangebracht. Voorbijgangers moeten het doen met foto's op het paneel. De eigenaar geeft ons toegang tot de site. Er is een krappe vijftig centimeter ruimte om tussen het hek en de wortels van Vincent te komen. De plek waar Van Gogh zijn laatste doek schilderde.

Ons gezelschap, bestaande uit Robert Zandvliet, Sabina Timmermans, Bart Brosens, Ron Dirven en ikzelf, hebben voldoende voer voor discussie over de (restanten van de) wortels. Al bukkend, buigend en strekkend moeten we stukje bij beetje de natuur in ons hoofd samen laten smelten met Van Goghs schilderij. Overduidelijk is er op de site een wortelbrug zoals die bij Van Gogh ook te zien is. Maar deze is in werkelijkheid een stuk vloeiender, langgerechter en meer mangrove-achtig. Het roept bij ons vragen op over de groeisnelheid van acacia's. Het brengt ideeën teweeg over het ogenschijnlijk veranderende perspectief van de schilder. Verplaatste hij zijn doek? Maar ook wijzen we naar de wel en niet meer zichtbare elementen van het schilderij. Zwevende, slingerende wortels en groenpartijen die in het schilderij een prominente plek hebben voor en tussen de wortels, ontbreken nu vanzelfsprekend. Andere 'ogen' of knoesten in de stammen, zijn duidelijk te herkennen. De wens is de vader van de gedachte en ons geloof is groot dat we ons inderdaad op dezelfde plek bevinden als waar Vincent zijn laatste schilderij maakte.

ONTDEKKING

De geschiedenis van de ontdekking van deze plek verliep als volgt: In 2012 ontdekt Louis van Tilborgh, senior onderzoeker bij het Van Gogh Museum, dat *Boomwortels* Van Goghs laatste schilderij is. Geschilderd op 27 juli 1890, de dag dat hij zich door de borst schoot, aan de gevolgen waarvan hij twee dagen later overleed. Bert Maes, dendroloog, onderschrijft de gedachte dat het schilderij hoogstwaarschijnlijk ergens in Auvers-sur-Oise geschilderd is. In 2020 ontdekt Wouter van der Veen, onderzoeker en wetenschappelijk directeur van het Van Gogh Instituut in Auvers-sur-Oise de precieze locatie door een ansichtkaart van deze plek uit circa 1910. In 2021 wordt door Thomas Reveau nog een foto uit 1907 ontdekt van dezelfde plek in een blog over Pontoise. De foto dateert van 17 jaar na Van Goghs schilderij. In 2022 keert Bert Maes terug en onderzoekt het mysterie van de meest rechtse boomwortel op de site en die op het schilderij. Teio Meedendorp, senior onderzoeker bij het Van Gogh Museum, legde een verband tussen het lichte stuk in de rechterbovenhoek van het schilderij en de restanten van de leemgroeve die we vandaag de dag nog kunnen zien.

INSPIRATIE

De wortels zijn hedendaagse kunstenaars nog steeds tot inspiratie, en vormen daarmee het uitgangspunt voor een thematische tentoonstelling in het Van GoghHuis. Robert Zandvliet, die al eerder Vincents schilderij *Boomwortels* als vertrekpunt nam, en Sabina Timmermans, die tijdens een residentie in Zundert geobserveerde aan de slag ging met de bovengrondse boomwortels op landgoed De Moeren, hebben in Auvers-sur-Oise op de plek waar Van Gogh schilderde naar de wortels getekend.

Robert Zandvliet en
Sabina Timmermans

Terwijl Zandvliet en Timmermans aan het tekenen zijn, vertelt Sarah Dekker (Van Gogh Europe) ons meer over de geschiedenis van de plek en de wortels. In Auvers-sur-Oise zijn veel wortelgroepen als deze. Er zijn steile hellingen, en boomwortels vinden hun weg ondanks het aan erosie onderhevige kalksteen. Deze wortelgroep in het bijzonder was in het dorp bij vooral kinderen geliefd omdat ze lijkt op een olifant. Er werd op geklommen en gespeeld. 's Avonds was deze omgeving een geliefde hangplek onder jongeren om samen te komen en drugs te gebruiken. Dat laatste was de reden van de vorige eigenaar van de grond Dominique Janssens (Instituut Van Gogh) om het te verkopen aan Jean-François en H  l  ne Serlinger die woonden in het huis op het aangrenzende perceel. Zij plaatsten een hek en lieten min of meer bij toeval de in het dorp geliefde wortels intact.

ERFGOED

De locatie van de wortels is sinds de bekendwording van de site als erfgoed aangemerkt en de Serlingers zijn toegetreden tot Van Gogh Europe, dat hen helpt met het uitwerken van het plan van een kleine route door de tuin. Het pad werd vroeger al gebruikt door onder meer schapenhoeders als kortste route naar de velden waar Vincent *Korenveld met kraaien* schilderde.

Na twee dagen rond en tussen de acacia's te hebben gedwaald en over boomwortels te hebben gedroomd, gaan we terug naar huis. Onderweg denken we aan wat Vincent schreef in januari 1889: *'tijdens mijn ziekte zag ik elke kamer in het huis in Zundert terug, elk paadje, elke plant in de tuin, de uitzichten, de velden, de burens, het kerkhof, de kerk, onze moestuin erachter – tot aan het eksternest in een grote acacia op het kerkhof.'* Wij gaan bij thuiskomst direct op zoek naar de Zundertse acacia op het kerkhof. Hij is niet meer terug te vinden.

Emmy Bergsma

EXPOSITIE

Na deze reis hebben de kunstenaars hun studies verder uitgewerkt. Timmermans in grote getekende detailstudies. Zandvliet vervaardigde een monumentaal vierluik in gekleurde monotype.

Onderdeel van de tentoonstelling zijn ook tekeningen van Emmy Bergsma. Zij reisde zelfstandig naar de site tijdens haar werkperiode in juli 2022 in het gastatelier van het Van GoghHuis, waar ze werkte aan studies van bomen in Zundert. *'De reis maakte ik vooral voor de boomwortels van Vincent. Ik heb ze daar mogen aanraken, ik mocht er zelfs tussenin zitten. Er zit ruimte tussen die wortels, als een soort van coulissen. Het gaf me het gevoel dat ik heel dicht bij Vincent ben geweest, alsof de tijd er niet toe doet.'* Bergsma keerde later terug voor meer studies die ze in haar atelier uitwerkte tot monumentale tekeningen in houtskool.

Verder wordt op de expositie in het Van GoghHuis een doek getoond van Diana Roig. Zij ging niet naar Auvers, maar schilderde haar boomwortels eerder naar aanleiding van Van Goghs schilderij voor de tentoonstelling *Vanwege Vincent - De geboorteplek van Van Gogh als inspiratie* in het Stedelijk Museum Breda (2021). Datzelfde deed ook Zandvliet al in 1999. Dat grote schilderij is door AkzoNobel Art Foundation welwillend in bruikleen gegeven aan de tentoonstelling in Zundert.

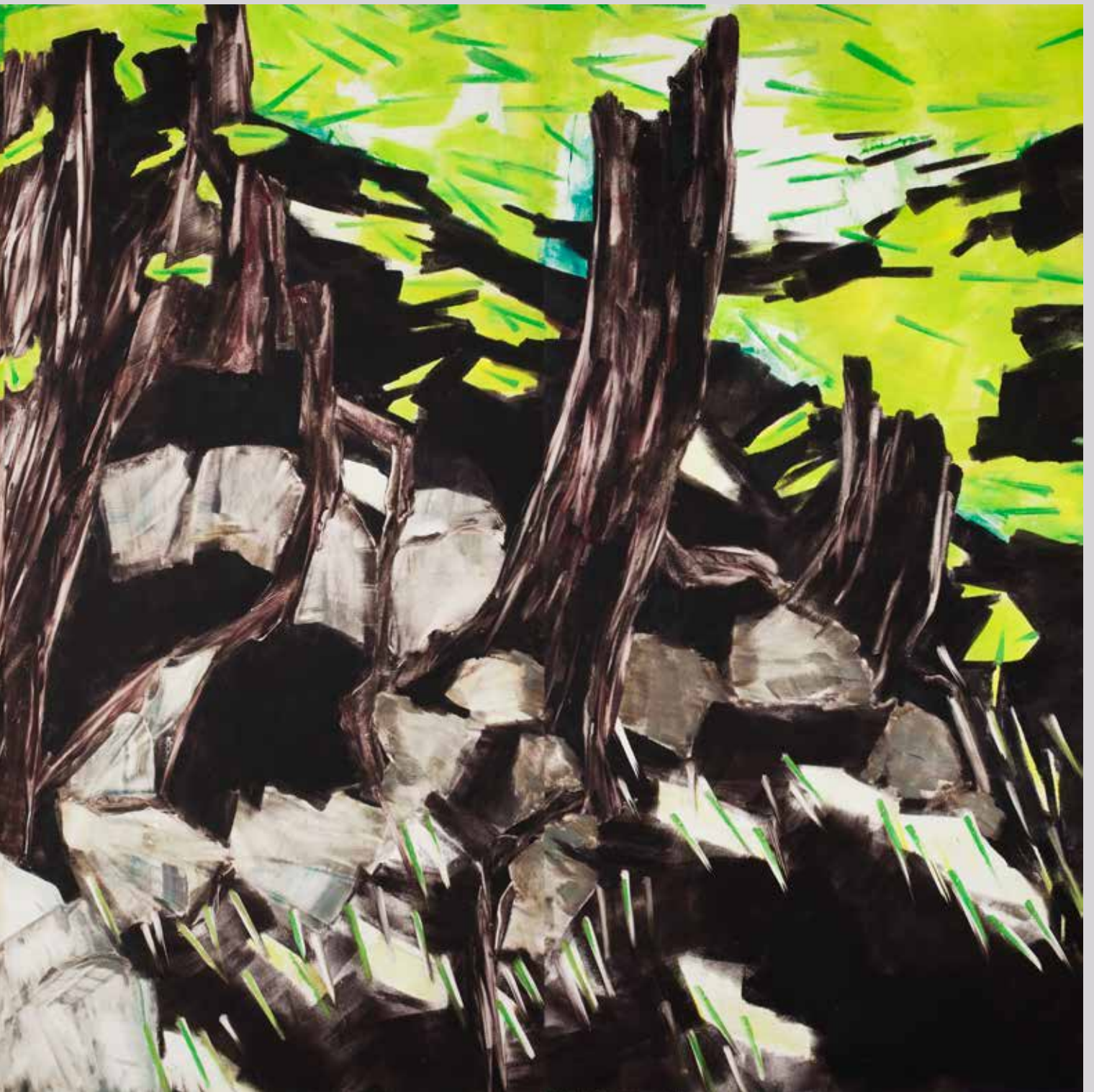
Door de ontdekking van de locatie is het schilderij uit 1890 niet langer de enige bron voor hedendaagse kunstenaars. Ongetwijfeld zullen meerderen in het spoor volgen richting de plek waar Vincent zijn laatste doek schilderde. Een reis naar de wortels van Van Gogh wordt voortaan een reguliere inspiratietour voor kunstenaars die dichterbij Vincent willen komen.

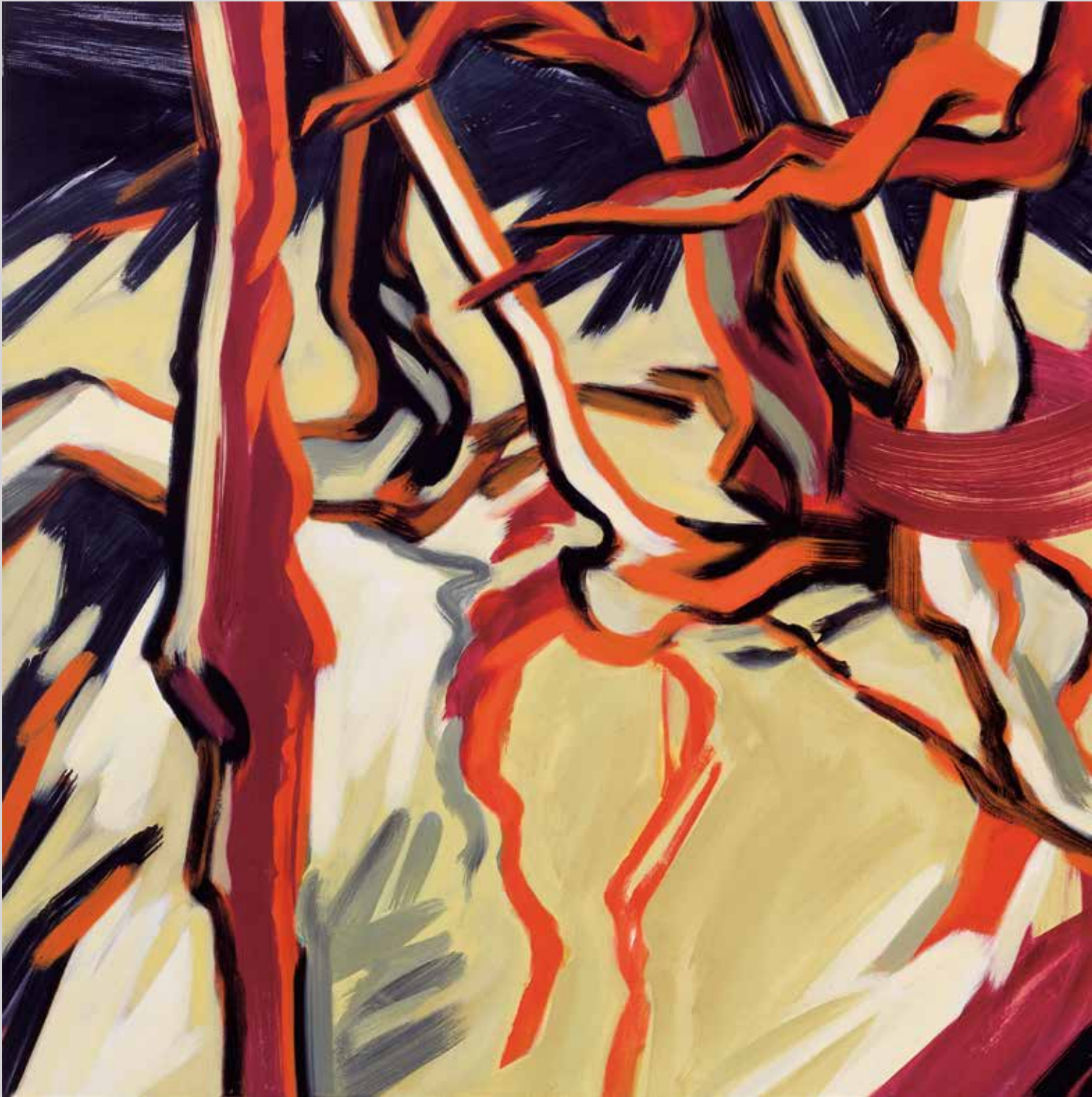
Robert Zandvliet,
Boomwortels, 2023,
monotype, 200 × 400 cm,
Vierluik, Printed by Mette
Ulstrup

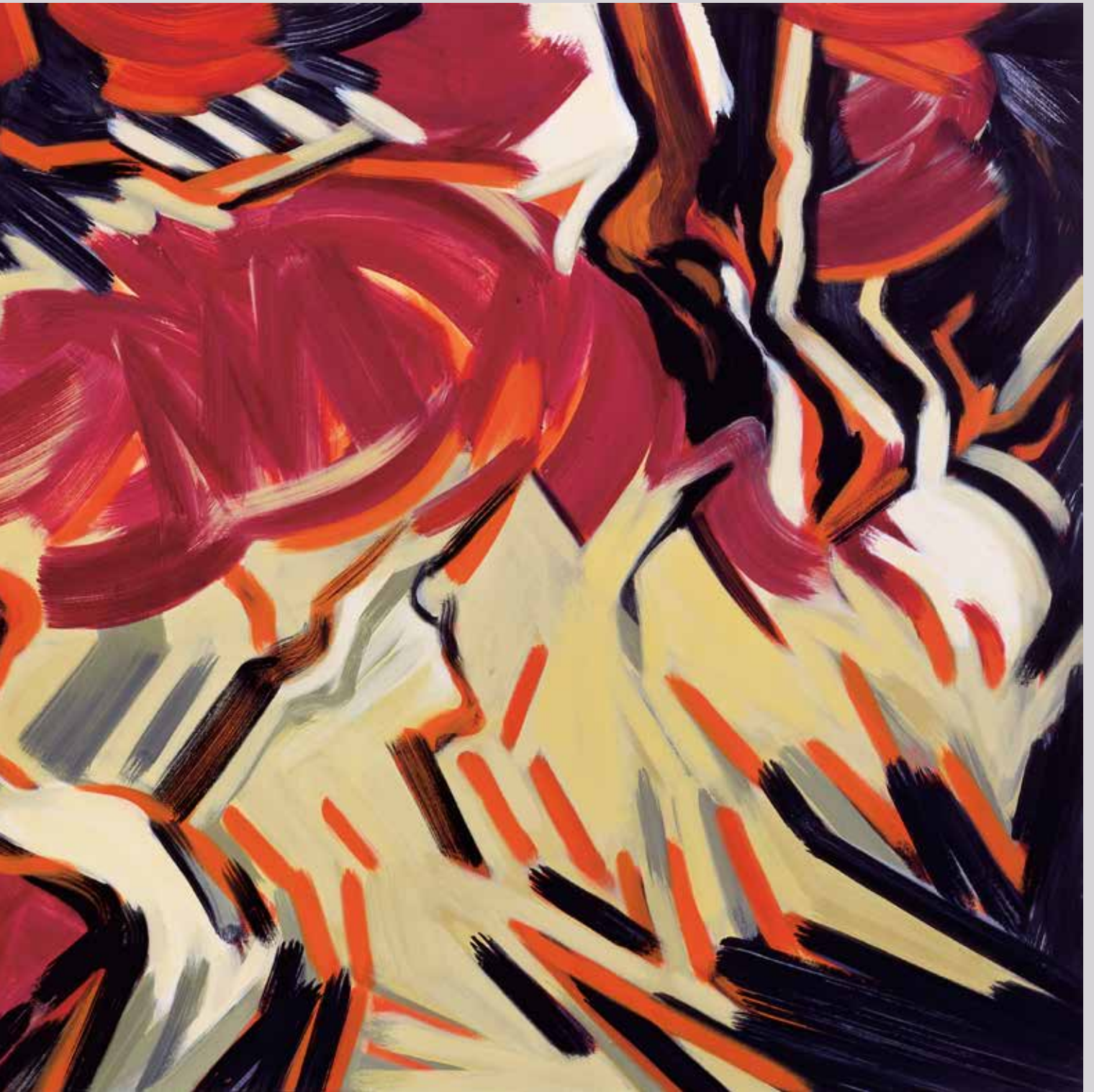

Robert Zandvliet,
*Z.t. (Van Goghs
Boomwortels)*, 1999,
Eitempera op canvas,
200 x 400 cm,
AkzoNobel Art Foundation

Sabina Timmermans,
Roots 3, 2024,
houtskoop op papier,
110 × 141,5 cm

Sabina Timmermans
Roots 1, 2023,
houtschool op papier,
140 × 90 cm

Sabina Timmermans
Roots 2, 2023,
houtskool op papier,
140 x 90 cm

Emmy Bergsma,
Axis mundi, 2024,
houtskoop op Canson
papier, 150 × 160 cm

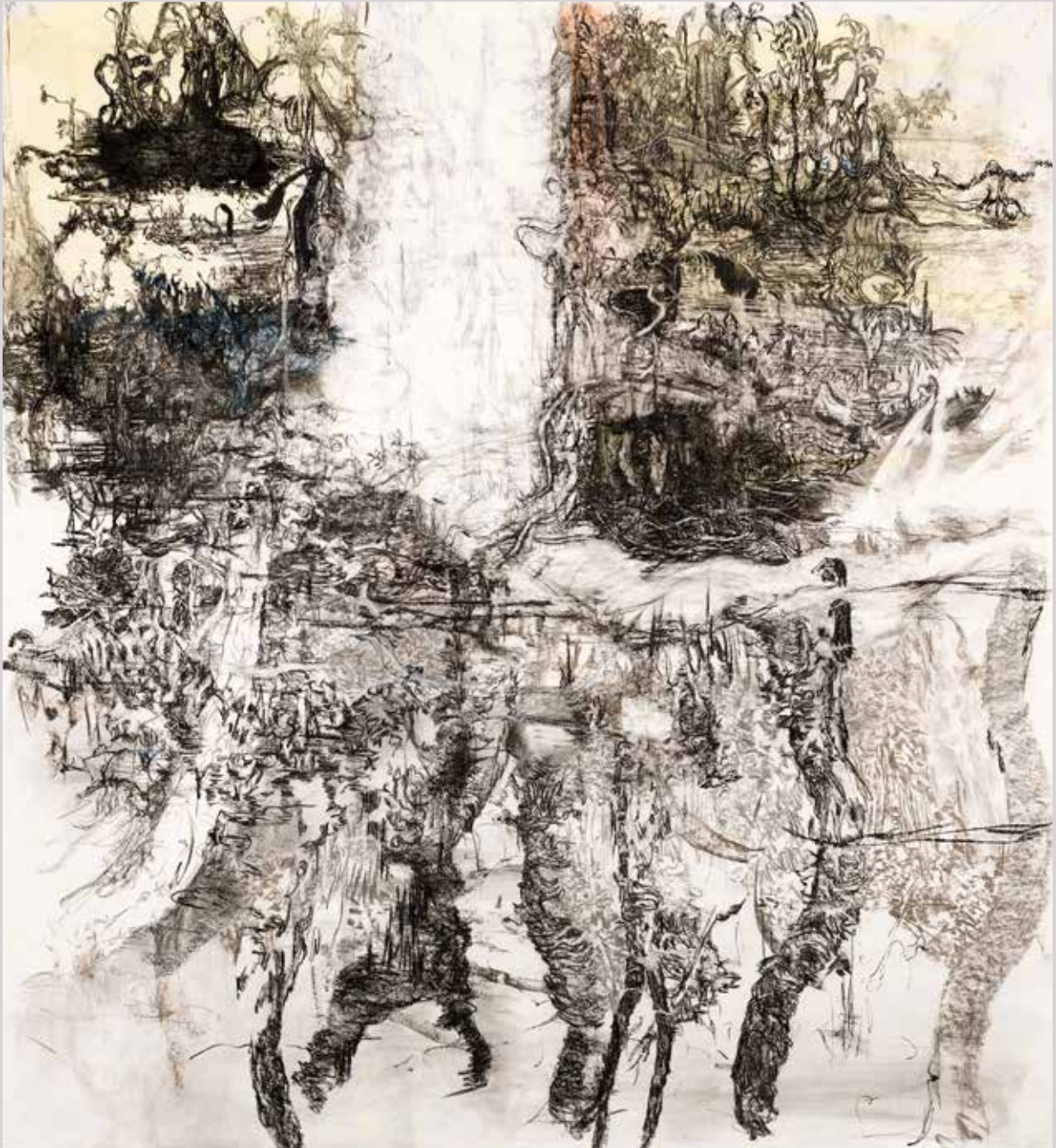

Emmy Bergsma,
Axis mundi 2, 2024,
houtschool en softpastel
op Canson papier,
150 x 160 cm

Emmy Bergsma,
Last Witnesses, 2022,
pastel op pastelpapier,
softpastel, siberisch krijt,
70 × 100 cm

Emmy Bergsma,
*From Auvers sur Oise
to St Rémy*, 2023,
Houtskool, siberisch krijt
en pastel, 150 x 160 cm

Diana Roig,
Boomwortels, 2021,
Olieverf op doek,
180 x 220 cm

Robert Zandvliet (1970) studeerde aan de academie in Kampen en bij De Ateliers in Amsterdam. Hij won de Prix de Rome, Charlotte Köhler Prijs en Wolvecamp Prijs. Zijn werk bevindt zich onder meer in collecties van Stedelijk Museum Amsterdam, Kunstmuseum Den Haag, Museum Voorlinden Wassenaar, M HKA Antwerpen, De Pont Tilburg en AkzoNobel Art Foundation. In 2015 exposeerde hij in het Vincent van GoghHuis: *Regen in schuine strepen – Zandvliet || Van Gogh*.

Sabina Timmermans (1984) studeerde aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. Ze exposeerde onder andere in Het Noordbrabants Museum Den Bosch, De Cacaofabriek Helmond en EKWC Oisterwijk. In september-oktober 2021 werkte ze in Atelier De Moeren te Klein-Zundert.

Emmy Bergsma (1960) studeerde aan ArtEZ in Enschede. Ze exposeerde onder andere in Rijksmuseum Twente, Museum de Fundatie Zwolle, Museum Belvédère Oranjewoud en Stedelijk Museum Kampen. In juli 2022 werkte ze als artist-in-residence in Zundert. Een reeks van haar boomstudies uit Zundert en Auvers-sur-Oise werd gepubliceerd in het literair tijdschrift *Liter* (2022).

Diana Roig (1982) studeerde aan de Willem de Kooning Academie in Rotterdam. In 2017 won ze de publieksprijs van de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst. Ze werkte in 2018 in het gastatelier van het Vincent van GoghHuis. Het daar tot stand gekomen *Starry Night* werd op Art Rotterdam aangekocht door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Voor een expositie in Stedelijk Museum Breda schilderde ze een werk naar aanleiding van Van Goghs *Boomwortels*.

**VINCENT
VAN GOGH
HUIS**
ZUNDERT

Vincent van GoghHuis
Markt 26-27, Zundert
076 597 85 90

Open:
wo-vr 10-17 uur
za+zo 12-17 uur

vangoghuis.com
facebook.com/vincentvangoghuis
instagram.com/vincentvangoghuis

Colofon

Redactie: Ron Dirven & Eva Geene
Tekst: Wouter van der Veen, Eva Geene
Foto's: Arthenon, Vincent van Gogh Stichting,
AkzoNobel Art Foundation, Peter Cox,
Jarno Kraaijvanger, Emmy Bergsma,
Henk Geraerds, Ron Dirven
Ontwerp: Thomas Dahm
Met dank aan: Sarah Dekker, Jean-François
en H  l  ne Serlinger

Mogelijk gemaakt door:

ZABAWAS

VSBfonds.
iedereen doet mee

FONDS21